

Arrest

nr. 137 904 van 4 februari 2015
in de zaak RvV X / IX Kamer

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 februari 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij voorlopige maatregelen de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 januari 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2015 om 6u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Albanese nationaliteit.

Op 20 januari 2015 werd door de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij, met vasthouding met het oog op verwijdering.

Op diezelfde dag nam de verwerende partij ook een beslissing houdende een inreisverbod van drie jaar ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 2 februari 2015 diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in van de beslissingen van 20 januari 2015.

2. Over de vordering

De verzoekende partij vraagt dat de Raad, bij uiterst dringende noodzakelijkheid om bij wege van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), zo snel mogelijk uitspraak te doen over de vordering die op 2 februari 2015 werd ingediend tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 20 januari 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

2.1. Het wettelijk kader van de vordering

Artikel 39/85 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn. (...)”

Artikel 39/84 van de vreemdelingenwet luidt:

"Wanneer bij de Raad overeenkomstig artikel 39/82 een vordering tot schorsing van een akte aanhangig wordt gemaakt, kan hij als enige, bij voorraad en onder de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, bepaalde voorwaarden, alle nodige maatregelen bevelen om de belangen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak veilig te stellen, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

Die maatregelen worden, nadat de partijen gehoord zijn of behoorlijk zijn opgeroepen, bij een gemotiveerde uitspraak bevolen door de voorzitter van de kamer die bevoegd is om uitspraak ten gronde te doen of van de rechter in vreemdelingenbetwistingen die hij daartoe aanwijst.

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kunnen voorlopige maatregelen worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen gehoord, worden.

Artikel 39/82, § 2, tweede lid, vindt toepassing op de krachtens dit artikel uitgesproken rechterlijke beslissingen. "

Artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. "

Artikel 44, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV), bepaalt:

"Zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, kan bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend. "

Artikel 44, tweede lid en volgende van PR RvV bepaalt:

"De vordering wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980. De vordering wordt gedagtekend en bevat: 1° de naam, nationaliteit, de gekozen woonplaats van de verzoekende partij en het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing; 2° de vermelding van de beslissing waarvan de schorsing wordt gevorderd; 3° de beschrijving van de gevorderde voorlopige maatregelen; 4° een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen; 5° in voorkomend geval, een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat het een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid betreft. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt deze vordering afgedaan overeenkomstig artikel 46.

De vordering wordt slechts onderzocht als er zes eensluidend verklaarde afschriften zijn bijgevoegd."

Artikel 47 van het PR RvV bepaalt:

"In het belang van een goede rechtsbedeling kan de voorzitter beslissen dat de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen samen met de vordering tot schorsing wordt behandeld en afgedaan. "

Artikel 48 van het PR RvV bepaalt als volgt:

"Indien de indiener van een vordering tot schorsing ook uiterst dringende voorlopige maatregelen vordert, is artikel 44, eerste en tweede lid, van toepassing op zijn verzoek. Artikel 46 is er niet op van toepassing.

Voor het overige verloopt de procedure overeenkomstig artikel 43, §§ 2 en 3. "

2.2. De cumulatieve voorwaarden voor het bevelen van uiterst dringende voorlopige maatregelen

Aan de volgende cumulatieve voorwaarden dient te worden voldaan:

1. De vordering bevat een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid verantwoorden (artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV);
2. Bij de vordering tot schorsing worden ernstige middelen aangevoerd die de nietigverklaring van de bestreden akte kunnen verantwoorden (artikel 39/82, § 2, eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid van de vreemdelingenwet);
3. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen artikel 39/82, § 2, eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid van de vreemdelingenwet);
4. De vordering bevat een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen (artikel 44, tweede lid, 4° van het PR RvV).

Onder de hierboven vermelde, cumulatieve voorwaarden, kunnen zodoende bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen worden bevolen in het kader van een hangende vordering tot schorsing indien zij noodzakelijk zijn om de realisatie van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te voorkomen, en dit wanneer de loutere schorsing van de tenuitvoerlegging daartoe niet zou volstaan om de belangen van de partijen veilig te stellen {cf. RvS 26 mei 2011, nr. 213.516}.

Niets belet een verzoeker om, na het indienen van een gewone vordering tot schorsing, een vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen wanneer de behoefte aan dergelijke maatregelen zich pas nadien manifesteert (cf. RvS 23 januari 2001, nr. 92.536, DESSARD). Dit zal tot gevolg hebben dat, door de toepassing van artikel 47 van het PR RvV de

vordering tot schorsing en de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen samen worden onderzocht volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid (cf. RvS 23 januari 2001, nr. 92.536, DESSARD; RvS 7 juli 2003, nr. 121.432, BOURGEOIS en cons.\ RvS 28 november 2003, nr. 125.828, CAMPAILLA).

2.3. Over de uiterst dringende noodzakelijkheid

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling en/ of het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van het doel van de vordering duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht die direct aannemelijk maken dat de gevraagde maatregel, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden. Bijgevolg dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij dienvolgens de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens dient aan te tonen. Deze rechtvaardiging is tweeledig, enerzijds, dient te worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en, anderzijds, dat zij niet onredelijk lang met het indienen van haar verzoekschrift heeft gewacht en op een diligente wijze heeft opgetreden.

De verzoekende partij zet in de vordering tot het bevelen van uiterst dringende voorlopige maatregelen het volgende uiteen omtrent het uiterst dringend karakter van de vordering:

"De uiterst dringende noodzakelijkheid van huidig verzoekschrift tot schorsing vloeit voort uit het t.a.v. verzoekster genomen bevel om het grondgebied te verlaten en het gegeven dat verzoeker is vastgehouden met het oog op verwijdering.

De gewone schorsingsprocedure laat niet toe om tijdig op een doeltreffende wijze de realisatie van het aangevoerde ernstige nadeel te beletten.

De repatriëring van verzoekster is voorzien op 4 februari as."

De verwerende partij betwist in de nota met opmerkingen het uiterst dringend karakter.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij reeds bij beslissing van 20 januari 2015 werd vastgehouden. Het thans bestreden bevel van 20 januari 2015 betreft immers een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Op datum van het indienen van de onderhavige vordering blijkt de repatriëring van de verzoekende partij reeds te zijn voorzien op de volgende dag om 9u.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 39/85 van de vreemdelingenwet en artikel 44, tweede lid van het Koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling van een hangende vordering tot schorsing kan worden gevorderd wanneer de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel die jegens de verzoekende partij werd getroffen, imminent wordt.

Deze situatie dient op het eerste gezicht te worden onderscheiden van de situatie waarbij de tenuitvoerlegging van de jegens de verzoekende partij getroffen verwijderingsmaatregel op het moment dat de beslissing waarvan de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing wordt gevorderd, reeds imminent is.

Dienaangaande kan een vergelijking tussen het bepaalde in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet en het bepaalde in artikel 39/85 van diezelfde wet, meer duidelijkheid scheppen.

Artikel 39/82 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“ § 1. Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

(...)

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing.

(...)

§ 2. (...)

§ 3. (...)

De vordering bevat een uiteenzetting van de middelen en de feiten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing of, in voorkomend geval, van voorlopige maatregelen rechtvaardigen.

(...)

§ 4. (...)

Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

(...)”

Artikel 39/85 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)”

Overeenkomstig artikel 39/82, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet dient de verzoekende partij te opteren hetzij voor een gewone vordering tot schorsing, hetzij voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet voegt daaraan toe dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingediend indien de betrokken vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, dit onder de voorwaarde dat hij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid. Artikel 39/85, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling van een reeds ingediende vordering tot schorsing kan worden gevorderd indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel en de tenuitvoerlegging ervan imminent wordt.

Uit de samenlezing van de artikelen 39/82 en 39/85 van de vreemdelingenwet volgt dat de verzoekende partij, wanneer zij wordt geconfronteerd met een verwijderingsmaatregel twee mogelijkheden heeft: ofwel opteert zij voor een gewone vordering tot schorsing indien de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel niet imminent is, ofwel opteert zij voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel wel imminent is. In elk geval dient de vordering te worden ingediend binnen de wettelijk bepaalde beroepstermijn van 15 respectievelijk 30 dagen na de kennisgeving al naargelang de verzoekende partij wordt vastgehouden of niet. Een derde mogelijkheid, met name het indienen van een gewone vordering tot schorsing op het moment dat de verwijderingsmaatregel reeds imminent is, kort daarna gevolgd door een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid om de eerder ingediende gewone vordering tot schorsing versneld te behandelen, lijkt niet te verzoenen met het bepaalde in de artikelen 39/82 en 39/85 van de vreemdelingenwet.

In het kader van de onderhavige procedure, wordt door de verzoekende partij ontegensprekelijk beoogd haar repatriëring, die voorzien is op 4 februari omstreeks 9u, te verhinderen.

Te dezen is de verzoekende partij op 20 januari 2015 in kennis gesteld van de bestreden beslissing. De verzoekende partij bevond zich blijkens de stukken van het administratief dossier reeds sinds 20 februari 2015 in een gesloten opvangcentrum.

De verzoekster diende op het moment van de kennisgeving van de thans bestreden beslissingen dan ook te weten dat een repatriëring nakend was, temeer de beslissing in haar hoofding duidelijk maakte

dat de vasthouding geschiedde met het oog op verwijdering. Ondanks dit gegeven dient de verzoekende partij tegen deze beslissingen op 2 februari 2015 per aangetekend schrijven een verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing in en laat zij na onmiddellijk een vordering tot schorsing in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij per aangetekend schrijven hetzij per faxbericht zoals voorzien in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij zet in casu niet concreet uiteen waarom zij niet in de mogelijkheid was om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen op het ogenblik dat dat het duidelijk was dat de verzoekende partij werd vastgehouden met het oog op verwijdering.

Het feit dat de verzoekende partij pas later vernomen heeft dat zij op 4 februari 2015 zou worden gerepatriëerd, impliceert ook geenszins dat de verzoekster op 20 januari 2015 niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen.

Door op 2 februari 2015, datum waarop de tenuitvoerlegging van de jegens haar getroffen verwijderingsmaatregel onmiskenbaar reeds imminent was, een gewone vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te dienen per aangetekend schrijven en vervolgens op de avond voor de repatriëring een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen om de versnelde behandeling te vorderen, heeft de verzoekende partij de door haar geponeerde urgentie bij het horen bevelen van voorlopige maatregelen zelf in de hand gewerkt. De verzoekende partij heeft dan ook niet alert gereageerd bij het indienen van de onderhavige vordering. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekende partij zelf in gebreke is gebleven om de nodige spoed aan de dag te leggen bij het indienen van huidige vordering. Het thans bestaand uiterst dringend karakter heeft verzoekende partij aan haar eigen toedoen te wijten.

Het kan niet de bedoeling van de wetgever geweest zijn om de proceduremogelijkheid om voorlopige maatregelen te horen bevelen te laten misbruiken om nalatig optreden van de verzoekende partij, die niet meteen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingesteld terwijl zij daar wel de mogelijkheid toe had en terwijl het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel niet is gewijzigd, te herstellen.

Hieruit volgt dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond.

Er is niet voldaan aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid zoals voorzien in artikel 44, tweede lid, 5° van voornoemd Koninklijk besluit van 21 december 2006. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot het verkrijgen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

Artikel 1

De vordering waarbij voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden gevraagd is ontvankelijk.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 4 februari tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU

wnd.voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. PIETERCIL

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. PIETERCIL

J. CAMU